

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1885.

34te Aargang.

Præsident F. D. Richards Rejse til Pueblo, Independence, Carthage, Nauvoo, Richmond og andre Stæder.

Salt Lake City, den 27de Juni 1885.

Deseret News Redaktør.

For henved 40 Aar siden blev Joseph William Richards, sytten Aar gammel, indstrevet i Council Bluffs til Soldat i Mormon-Bataljonen. Den 16de Juli 1846 blev han Tambourdreng i Kompagni N. under Kaptain Jefferson Hunt. Efter nogle Maanedes overanstrengende Tjeneste — mere end han i saa ung en Alder var i Stand til at udholde — blev han angreben af en dødelig Sygdom, og blev tilligemed flere andre af dette gudhengivne Kompagnies Syge efterladt i Pueblos Fæstningsværk i Colorado. I den kolde November Maaned døde han, og blev begravet tilligemed flere af sine Kammerater en kort Distance fra Fortet. Han drog sit sidste Aandedræt, medens han hvilede i Broder Caratats Howes Arme, som med største Omhu og Broderfjærlighed havde plejet ham. Denne Veteran fra den mexikanske Krig, Caratat Rowe, boer nu i Mount Pleasant i Utah. Ved hans Forekommenhed

modtog jeg en af ham skreven Beskrivelse over den ensomme Kirkegaard i Ørkenen, hvor min unge Broder og hans tro Medbrødre bleve begravne.

For flere Aar har jeg næret et inderligt Ønske om at besøge dette Sted, og forsøge at finde Stedet, helliget ved vore hedengangne Heltes Støv; tilskyndet heri af Præsident Taylor, besluttede jeg at gjøre den dertil fornødne Rejse, og om Spor af deres Grave kunde findes at bestemme og beskytte Stedet paa en passende Maade. I Følge denne Beslutning tog jeg og min Søn Charles med Banetoget fra Salt Lake City den 9de Maj d. A. over Denver og Rio Grande Jærnbanen; vi havde nemlig af Agent S. W. Eccles modtaget hans godhedsfulde Tilbud om at yde os den nødvendige Befordring.

Det er faldet i min Lod ved den Almægtiges Styrelse at gennemrejse en betydelig Del af Amerika og nogle af Europas Lande, der ere verdensberømte for deres skønne Prospekter.

Men jeg har længe været af den Mening, at vor egen Klippebjergs-Region er uovertruffet for Varietét og Naturskønheder. Denne min Beundring for det store Vests Bjerge, Dale og Bæde blev endnu større paa min sidste Rejse. Grand Canon i Arkansas, Blæ Canon og Royal Gorge ere forfærdelige i deres Storhed. Det Indtryk man faar ved at fare hurtigt over og imellem disse storartede Naturværker er baade behageligt og frygtindgydende. Med en Fart af 40 engelske Mil om Timen rullede Toget ved Siden af brusende Strømme, under overhængende Klipper, paa hvis Toppe Stjerne hvilede, over svimlende Bjergpasser og uhyre Svælg. Hele Tiden arbejdede vort Tog sig enten op ad eller ned ad sin bugtende Bane. Paa hele denne Rejse gennem Bjergene syntes der ikke at være nogen vandret Strækning, og næppe en lige Linie saa lang som Toget, hvorpaa vi kjørte.

Vi naaede Pueblo om Aftenen den 10de, og søgte at faa Underretning af de ældste Indbyggere i Byen angaaende den Sag, der havde bragt os der. Vi bleve behandlet med Høflighed af Dommer Smith, saa vel som af et Medlem af Statslegislaturen og andre højttagende Herrer, og erholdt Hr. Lewis Conleys Tjeneste, som havde boet der i omtrent 40 Aar. Da jeg viste ham Tegningen, Eldeste Rowe havde givet mig, blev han forbauset over dens Akkuratezse og Lydelighed. Efter Tegningen, som vi medbragte, og det, Hr. Conley erindrede, søgte vi med største Flid og Omhu og sparede intet Middel, som kunde hjælpe os i vor Søgning, for vore Afsøges Begravelsessted. Det lykkedes os dog ikke. Ethvert Spor var udslettet. Vore Venners jordiske Tabernakler vare nedlagte, hvor altid høres den immer

brusende Arkansas-Flod. Tre Gange i det lange Tidsrum, der er heromrunden siden den sørgelige Hændelse, har den rivende Flod oversvømmet de omkringliggende Landstrækninger og hver Gang aldeles forandret sin Flodfæng og bortført med sin uimodstaaelige Magt saa vel de Dødes som de Levendes Bølger. Ingen Høj af nogen Slags kan nu findes som Mærke paa det Sted, hvor de af Mormon-Bataljonen, som døde i Pueblo, ere begravede.

Senere hen i Tiden, da Nybyggere kom der for at bosætte sig, begravde de deres Døde længere borte fra Højvandets Grændser, og endnu senere, da den nuværende Stad begyndte at udvide sig, bleve disse Levninger af Lig opgravde og flyttede fra dette usle Begravelsessted til et nyt, hvor de ikke vilde være i Vejen for Byens stadige Udvidelse; vi hørte ikke Noget om, at der nogen sinde var optaget Lig fra Lavlandet. Uagtet al den Forsikring man gjorde os om, at de Grave, vi søgte efter, vare bortskyllede eller bedækkede af Arkansas-floden, vedbleve vi dog i vor Søgning og gjennem søgte forsigtigt den nye Kirkegaard. Den eneste Tilfredsstillelse, vi erholdt derved, var Bevidstheden om at have gjort Alt, hvad der stod i vor Magt, for at finde dem. Vi gjorde den Slutning, at endstjønt vi kunde temmeligt nær angive Stedet, hvor vore Brødre hvilede, kunde vi dog ikke bestemme det med saa megen Akkuratezse som var nødvendig for at være os til Gavn.

Skuffede i vor Forventning at udføre denne vor pligtlybde Kjærligheds-gjerning saa vi os nødte til at forlade Byen, og efterlod kun vor Bøn paa det Sted, som var os saa helligt. Vi besøgte Denver, Manitou Springs, Cave og the Winds, Glen Eyre og The

Garden of the Gods, alle i Colorado, og fandt Meget til vor Belærelse og Underholdning.

Den 13de tog vi med Banetoget fra Colorado Springs til Kansas City, hvor vi ankom den 14de om Aftenen. Paa vor Rejse gennem Colorado fandt vi den Stat at være mere øde end vore Dale derhjemme i Almindelighed, og Aarsstiden mere kold og ubehagelig. Man saa Kvæg i utallig Mængde, men de vare meget magre. Kansas City i Missouri Staten driver nu kun liden Handel ad Floden, da næsten alt Saadant søres med Jernbanerne; men den er dog en meget livlig Stad, der driver stor Kvæghandel. Der er tre uhyre store Slagterhuse i Staden, og i hvert af disse er man i Stand til at slagte 5000 Stykker Kvæg og Svin paa en Dag. I de mange Kreaturgaarde i Nærheden af Jernbanerne saa man Tusinder af Kreaturer af alle Slags. Denne Stad er Beholdningsstedet for de mange store Hjorde af Kvæg, der sendes øst fra alle de vestlige Territorier.

Kort efter vor Ankomst til Kansas City bleve vi gjort bekendt med Hr. William Epperson, som gjorde os den Fornøjelse at præsentere os for Hr. Archibald Means Rodgers, hvis Hjem er nær Byen Independence i Jackson County, Missouri. Denne By var vort næste Bestemmelsessted, og da vi den 16de naaede den, mødtes vi af Hr. Rodgers, som førte os omkring med sit Kjøretøj, for at vi kunde bese Byen og Omegn. Blandt mange andre berømte Ting bleve vi viste Forbryderen Grant James, hvis Forbrydelse har gjort hans Navn til et Hverdagsord overalt i Missouri, Kentucky, Kansas og Iowa.

Det paaftaaes, at Jackson County har mere og bedre Kvæg end nogen anden Del af Staten Missouri, og denne siges ikke at staa tilbage for nogen Stat

i denne Henseende. Beboerne søle sig stolte af at vise Fremmede deres skønne Kreaturer.

Omkring dette Sted udstrækker sig et frugtbart Land, der i sin Yppighed smiler mod Himlen. Hvad der angaar dets naturlige Skjøndhed, er dette Land fremfor alle andre et udvalgt og rigt Land. Her saa vi den Plet, der af den almægtige Gud blev udpeget som Stedet, hvor et Tempel skulde bygges til hans Navn. Det er en smuk Indhegning, bedækket med en rig Græsbevækst, omgivet af Styggetræer, der nylig ere plantede; men der er ingen Bygning af nogen Slags derpaa. Den almindelige Mening er, at om nogen Privat- eller Handelsbygning skulde opføres derpaa, vilde den Almægtige straffe en saadan Vanhelligelse med en saadan Bygnings Ødelæggelse. Josephitterne synes at have bosat sig her i betydeligt Antal. De have tilegnet sig Tempelgrunden. Retfærdigheden til denne Grund blev dem givet ved en Overrettsdom, og Skjødet derpaa holdes af et Udvalg af Kuratorer. Disse Tilhængere af den udbødelige Profets forblindede Søn synes at nyde megen Agtelse i denne Del af Missouri. Dette er ganske naturligt, thi ved denne falske Organisations Begyndelse tilkjendegav dens nye Leder, at han ikke vilde fremsætte noget Princip som Aabenbaring, hvilket Folk vilde sætte sig imod. Hensigten var naturligvis at oprette en Sekt, der ikke vilde møde den Modstand, som Kristi Kirke havde mødt under Martyr-Profetens Ledelse. Popularitet blev søgt og endnu søges, og nogle af Medlemmerne omtale med Glæde og tilsyneladende Tilfredshed den Belovelse, hvorved de og deres Lærdomme modtages.

Josephitterne i Independence gaa under Navn af Mormoner, og de skarpsindige Spekulanter i den Egn, bekendte

med, hvor indbyggende Salt Lake City har været for Tourister, haabe ved disse Folks Arbejde, at Independence vil ligeledes blive en Stad af stor Interesse for Rejsende — et Haab, hvilket jeg ikke behøver at sige, aldrig vil blive opnaaet ved saadanne Midler.

Herren har givet visse Forjættelser angaaende Independence; men intet Folk, i hvor nidkjære og bestemte de end maa være paa at opnaa de lovede Betsignelser, kan nogensinde udføre det Værk, medmindre de ere det Folk, Gud har udvalgt, og som han anerkjender som sit Folk.

Fra denne By, Independence, som var af saa stor Interesse for os, rejste vi til Chicago, hvor vi ankom den 17de om Eftermiddagen.

Da det nu var Søndag, brugte vi Dagen til at læse Nyhederne fra Hjemmet og besvare Breve. Næste Dag besøgte vi mange Steder af Interesse for os. Vi besteg Taarnet paa det uhyre Vandværk til en Højde af 200 Fod. Vi besøgte ogsaa den store Udstillingsbygning, hvor Grant, Garfield, Arthur, Blaine og Cleveland bleve udnævnte. Den bruges nu til Kunstudstilling, og til Koncerter og andre Forlystelser. Vi vare meget interesserede i de kolossale Kornmagasiner, som findes der. Vi vistes igjennem et af dem, kaldet «Galena Elevator», der kan rumme 700000 Bushels Korn (omtrent 175000 Tdr.). Fra dette Magasin kan Skibe lades med 12000 Bushels Hvede om Timen. Sogten Mænd kunne aflæsse otte Jærnbanevogne, hver indeholdende 4000 Bushels, veje Kornet og fylde det i Binger — alt i 15 Minutter. Det kostede i Opførelsen af dette Hus en halv Million Dollars. Chicago har 17 af disse Kornmagasiner, af hvilke et kan rumme 375000 Tønder Korn. Vi traadte ind i Raadstuen og Thinghuset, en massiv

Granitbygning, der dækker et helt Kvarter, og har megen arkitektonisk Skjønhed. Vi gik gjennem otte Retsale, hvor der samtidigt holdtes Retsforsamlinger; man viste os ogsaa Cook Countys Skrivers Kontor. Her saa vi i en uhyre Hælvning 1680 Protokoller, med 90 store Registre, hvilke alle ere skrevne siden den store Jldsvaade i 1870, paa hvilken Tid alle Protokollerne skrevne til den Dato bleve aldeles opbrændte. Det blev os fortalt, at nu for Tiden fyldes der omtrent en Protokol om Dagen..

Den 19de Juli om Middagen rejste vi til Jacksonvile 215 eng. Mil fra Chicago, og naaede Carthage i Hancock County næste Morgen. Det var mod dette Sted, vi længe havde henvendt vore Tanker, og saa snart vi kom til Byen, opsgte vi dets historiske Jængsel. Det brugtes nu til Beboelse af Hr. James M. Browning, en respektabel og høflig Mand, der i sin Tid holdt Embedet som County Kassierer. 3 Dag synes det at være et fredeligt Sted. For den almindelige Jagttager vilde det ikke være af den mindste Interesse, men for os, som har Kundskab om de store Begivenheder, der har tildraget sig indenfor dets Mure, om den Syndens mørke Sky, der har hangt over det, og den store Martyrdom, der fra dets af Kugler gjennemborede Tømmerværk har raabt til Himlen, var der Noget i enhver af dets Dele, der gjorde etsaadant Indtryk paa os, at vore Hjærter fyldtes med en højtidelig Følelse og vore Øjne med Taarer. Vi gik ind i Værelset, hvor Guds Tjenere vare indespærrede før det morderiske Angreb. Vi stod paa det selv samme Gulv, som var betraadt af Joseph og Hyrum Smith, John Taylor og Willard Richards, den Dag de saa grusomt bleve nedstødte. Vi saa det Hul i Døren, hvorigjennem den Kugle foer, der dræbte Hyrum

Smith. Vi bukkede os over det Sted, hvor han faldt, i det han udbrød: „Jeg dør!“ Med dybe af Sorg lutrede Jølelser stode vi ved Dørkarmen og gjenkaldte i Tanken, hvorledes Præsident Taylor havde kastet sig imellem Joseph Smith og hans blodigste Fjender, og hvorledes han havde kæmpet ved Døren for at holde Mordernes Geværer tilbage, medens disse udspyede Ild og Bly. Vi saa ud af det berømte Vindu, hvorfra Profeten sprang eller faldt, og hvorfra Præsident Taylor blev af den Kugle, der ligesom ved Forsynets Styrelse ramte hans Uhr og knuste det, kastet tilbage paa Gulvet haardt saaret. Vi tænkte paa den mærkværdige Mellemkomst af en højere Magt, der frelst hans Liv for den store Gjerning, Gud siden den Tid har udført ved ham, og som han endnu har for ham at udføre i Fremtiden. Vi trak os tilbage igen og ned ad den tragiske Trappe, der en Gang var pakkfuld af Djeule i menneskelige Skikkelser, og søgte om Brønden, hvor Joseph Smith, Guds Profet, endte sin jordiske Løbebane. Men Brønden er nu fylt til; dog kan Stedet godt kjendes. Det er nu en yndig Blomsterteng, begroet med en Masse smukke og vellugtende Blomster. Det var sødt, at se den Plet saa helliget — Stedet hvor Joseph laa udstrakt i Døden, da en Dæmon traadte frem med Slagtekniiv i Haand for at affjære hans Hoved, men blev forhindret ved en mærkværdig Lysskralle fra Himmelen der lammede Døddelen. Med disse Minder i vore Tanker, og i det vi erindrede, hvor mørkt det den Gang saa ud, og Smærterne af de paafølgende Forurettelser, og saa betragtede Kirkens forunderlige Stilling nu, overvælde vore Jølelser os ganske. Dette Bespøg og de Minder, det opvakte, fremkaldte en sorgfuld Sindsstemning hos os. Der

var dog en Tilfredsstillelse i Tanken om Mennestenes sukkomne Magtesløshed, selv naar de tage Mord og Ran til Hjælp for at bekriige en Sag, der har i sig Spiren til evig Fremgang.

En Vognmand ved Navn Edward Mathews, i Carthage, kjørte os om Eftermiddagen den 20de til Nauvoo, en Districte paa tyve Mil. Paa denne lille Tour, kjørte vi for det meste ad den samme Vej, som Joseph og Hyrum Smith og deres Selskab kjørte for sidste Gang i Profetens og Patriarkens jordiske Liv, og ad hvilken det høitidelige og sørgende Ligsfølge vendte tilbage. Den eneste Forandring, der var bleven gjort fra den oprindelige Vej, er den, som Vejens senere Opmaalning og Rettelse har forarsaget. Dens almindelige Retning er den samme, som den var for 40 Aar siden.

Jeg saa mange Marker, der en Gang ejedes af de Hellige, og hvorpaa stode mange Kampetræer, som de Hellige havde plantet. Vi kom forbi Profeten Joseph Smiths Mark. Alle disse Jorder ere nu i en udmærket god Tilstand, opdyrkede efter Nutidens bedste Maade, og anlagte med Bingeaarde, Frugthaver og Enge. Under Rejsen havde Hr. Mathews Meget at fortælle os om Landet og dets forrige og nuværende Beboere. Blandt Andet fortalte han os, at Thomas Sharp, i sin Tid berygtet som Pøbelansøger, er Redaktør af The Carthage Gazette og Medlem af en Sagsøgerforretning, der gjør Krav paa Respektabilitet.

Vi kom forbi Caspercreek og ind i Nauvoo ad Parley Street og drejede derfra om til Mulholland. I Nærheden af det sydpstlige Hjørne af Templegrunden saa vi et Gæstgiveri under Navn af „Temple House“, ejet af Valentine Loubersheimer. Vi toge ind i dette Hus; men før vi kunde tænke paa Forfriskning

eller Hvile, besøgte vi Stedet, hvor en Gang stod et yndigt Tempel. Af den prægtige Bygning var der ikke en Sten hvilende paa en anden. Menneskets Vanhelligelse har her fyldt sit Maal, og nu hersker der kun Ensomhed og Hensmuldren blandt de adspredte Brudstykker. Efter en lang Spadsferetur kom vi tilbage til Hotellet, og for første Gang i fyrretyve Aar aad, drak og sov jeg i Staden Nauvoo. O, dette de Helliges gamle Hjem — en Gang saa herligt, saa elsket og kjær, men nu saa vanhelliget og ødelagt!

Næste Morgengry fandt os straks paa Benene og ude. Vort første Besøg var naturligvis til „Tempelblokken“. Den benyttes nu til Boliger og Handelskuse. Vi traf en Hr. Reinhold, der nu ejer en Del af Blokken og har opført et Handelshus derpaa. Han tilbød os sin Tjeneste som vor Fører og at føre os omkring i sit Kjøretøj, medens vi besaa Staden. Hans Handelshus staar nær det Sted, hvor Indgangen til Templet forhen var, og hans Stald med Gaardsrum indtager saa meget af den hellige Grund, at den indbefatter Brønden, hvorfra Vandet brugtes til Døbefonten. Grunden er fyldt op med Grus saa højt som Jordens almindelige Overflade, og Brønden er muret op til samme Højde med Sten af Tempels Mure. Heste og Kvæg vandes her daglig. Vi drak deraf og fandt Vandet at være klart og velsmagende. Vi fyldte en Flaske med den klare Vædske og bragte den med os hjem, at Andre maatte smage den. Det, som vi endnu har tilbage, beholder endnu dets Velsmagethed.

Jeg erindrede meget godt, at Profeten Joseph havde ladet bygge et Stenkammer til hans Families Begravelsessted lidt syd for Tempel Blokken. Vi opspøgte Stedet og fandt Kammeret indeni

en Bygning, hvor det bliver brugt til en Vinkjælder. Dernæst besøgte vi den Lod, hvor jeg byggede et Hus paa to Etager af Mursten i 1843. Vi drak af Brønden, jeg den Gang gravede, og plukkede Frø af Træerne, jeg havde plantet for mere end fyrretyve Aar siden. Vi pillede Smaastykker fra de mosbeklædte hensmuldrende Gærdestave, som jeg selv havde tildannet med mine egne Hænder, da jeg var i mine blomstrende Ungdoms Aar. Jeg erindrer, at den Gang, jeg lavede Gærdet, var det meget vanstelig at drive et Søm ind i det haarde Træ; men nu kunde disse Ege- og Ahornslagter pilles i Stykker af et Barn. Nogle af Træerne, jeg plantede der, ere siden afstaaarne, og paa Stubbene kunde man tælle Ringene i Snittet, hvilke viste dem at være et Par Snefe Aar gamle i Væksten. Huset var borte, og i dets Sted stod der et lille halvtags Hus, omgivet af Syrener i fuld Flor. Den gamle Brøndkarm eksisterer endnu, men Vandet er fordærvet og kan ikke benyttes. En Mand ved Navn Hanaaka bor nu med sin Hustru og et Barn paa Stedet.

Paa Hjørnet af White og Durfee Streets fandt vi den Lod, der en Gang tilhørte min Onkel Willard Richards. Paa den havde han begravet sin afdøde Hustru Jeannetta. Ejendommen faldt i Hænderne paa Hr. Reinholds Fader, som lod Huset rive ned og et nyt opbygge paa Stedet, til dels paa den gamle Grund. Ved at udvide den nye Bygnings Grundvold opdagedes Kisten, der indeholdt Lante Jeannettas Lig. Det Hele var i god Bevaring og blev flyttet og nedlagt paa et andet Sted paa Lodden. Inde i Huset fandt jeg, at Kjeldebærene med Beslaget vare de samme, som jeg erindrede fra forrige Dage. Dette Sted var mig af særegen Interesse, thi det

var i Onkel Willards gamle Hus, at jeg under hans Tilfyn skrev mange af Kirkens Histories Kapitler, der nu opbevares i Historiefriverens Kontor. Vi fandt ogsaa Brigham Youngs og Heber C. Kimballs forrige Hjem, hvilke begge ere i en temmelig vel bevaret Tilstand. Paa Forsiden af Broder Kimballs Hus findes endnu en Sten med hans Forbøgstaver og Datoen af Husets Opførelse.

„Seventies Hall“ var en Gang en meget smuk Bygning, bygget to Etager høj af Mursten; den er siden formindsket til kun en Etage og bruges til Skole. Jeg talte lidt med Læreren, som fortalte mig, at de gamle Bænke med deres originale Nummere paa vare ublejede til Kirketroende af andre Sekter, da de ikke behøvedes i Skolen, der var forsynet med Skriveborde og Bænke paasende til Skolebrug. Selve Huset viser Tegn paa Elde, thi det synes at være ganske solidt og at kunne vare i mange Aar.

Dernæst gik vi ned til Josephs Handelshus, bygget af Mursten — det Sted, han havde helliget ved sin Nærværelse, sin Tjeneste, og ved Rundgjørelsen af nogle af de herligste Principer, Guds nogensinde gav Menneskene til at lede dem fremad til det højere Liv. I den øverste Etage var den saa vel bekendte store Sal og Josephs private Kontor, der bestod af to Værelser. Her bleve de politiske Læresætninger forfattede, der indeholdes i et Skrift udgivet af Joseph Smith, hvis Titel oversat er: „Anstuelser om Forbundsregjeringens Myndighed og Politik“; her blev ogsaa hans Breve til Henry Clay og John C.

Calhoun skrevne. Her modtog han Nabenbaringen om det celestiale Egetabls Gylldighed og Evigvarighed. Her blev et Højraad organiseret for Riget, og her — da Manden tilhøjstede ham, at hans Livs-Gjernings Ende nærmede sig, og da han saa, at hans jordiske Løbehane muligvis vilde faa Ende før end Tempelets Fuldførelse — sammenkaldte han nogle udvalgte Faa og meddelte dem de hellige Begavelsers Ordinanser, saa at de guddommelige Statter, han havde modtaget, ikke skulde borttages fra Jorden ved hans Død. Endogsaa Stenene ere for mig helligede ved disse Minder, og mine Tanker have ofte dvælet paa dette Sted med en hellig Urefrygt.

En Tilbygning er opført paa Stedet, hvor der slagtes Svin i Slagtetiden. Selve Handelshuset er fyldt med Tønder, hvori Flæsket nedsaltes og pakkes. Værelserne, der en Gang vare Herrens udvalgte Tjeners private Kontor, afbenyttes nu af en ung Mand, der overtrækker Skinker med Papir og Lærred. Denne Bygning har en Gang gjenlydt af saadanne Mænds Nøst og Fodtrin, hvis Navne og Gjerninger ere uforglemmelige. Man syntes i Manden at fornemme en guddommelig Hvilsten. Mand mødte her og lyttede til den Almægtiges Ord fra hans elskede Profets Mund, og gik bort derfra med det store Budskab om Forløsningen af ventende Tusinder. I Dag gjenlyder des værre Slakterens hæse Raab der. Gulvet flyder med Blod, og det lugter som i et Lighus.

(Fortsættes.)

Gyldne Ord. Hvad vi ønske at vore Børn i moralisk Henseende skulde blive, maa vi selv være; thi, enten vi ønske det eller ikke, er vort Hverdagsliv vore Børns Vejviser.

— Utafnemmelighed er et Uhyre, der burde dræbes ved Fødselen og aldrig opfores.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Evangeliet's Bod samler alle Slags.

I en af sine Lignelser ligner vor Frelser Himmeriges Rige med en Bod, som kastes i Havet, og som samler alle Slags Fisk. Undertiden indvendes der imod de Sidste Dages Hellige, at der af og til findes daarlige Menneſter iblandt dem; men ſes det ikke let, at medmindre dette var Tilfældet, vilde der være en betydelig Forſkjel mellem Guds Rige, ſaaſom Frelseren forklarede det, og det ſom de Sidste Dages Hellige forkynde? I denne Lignelſes Lys er det urimeligt at forvente, at kun gode Folk vilde komme ind i Evangeliet's Bod; thi Frelseren erklærer, at det vil ſamle alle Slags.

Der er ikke megen Tilſtyndelſe for Noget at annamme de Sidste Dages Helliges Bære uden en oprigtig Kjærlighed til Sandheden og en alvorlig Attraa efter at tjene Gud. Evangeliet er nu, ſom det altid har været, overordenligt upopulært i Verden, og denne Upopularitet har været en ſtor Beſtyttelſe imod rænkfulde og ugudelige Menneſter, ſom altid ere rede til at drive Kjøbmandſkab med deres religiøſe Beſjendelſer, for at fremme deres ſelfiſke og onde Henſigter. Alligevel have de Sidste Dages Hellige ikke været helt fri fra ſaadanne Perſoner, endſkjønt de ſandſynligt ikke have haft flere af den Slags, end der udfordredes til at bevife den Sandhed, at Evangeliet's Net ikke har miſtet ſin forrige ſæregne Beſtaffenhed, at ſamle alle Slags.

Foruden den meget ſaatallige Klaffe uoprigtige Perſoner, ſom annamme Evangeliet i den uværdige Henſigt at erholde nogle ſaa Brød og Fiſke, og ſom man let bliver tvit, naar de ikke erholde dem, er der en anden og maaſte større Klaffe, ſom, ihvorvel de annamme Evangeliet med Ydmyghed og Oprigtighed, forſømme at anvende dets Principer i deres daglige Liv, hvilket er abſolut nødvendigt for at nyde dets Nand og Beſignelſer. Saadanne Perſoner ſynes at antage, at naar de have gjort den nødvendige Opofteſe og Anſtrængelſe for at blive et Medlem i Kriſti Kirke, udfordres der ikke mere af dem. De ſynes at gjøre ſig den Foreſtilling, at de kunne vedblive at bruge temmelig nær den ſamme Fremgangsmaade ſom forud, og at medens det var nødvendigt, at de ſkulde forandre deres Religion, var der ingen ſærdeles Nødvendighed for, at deres Religion ſkulde forandre dem. Saadanne have en meget indſtrænket Opfatteſe om Evangeliet og behøve megen Belæreſe. De ere lig indſamlet umoden Frugt, og i mange Tilfælde behøve de at omvendes paany.

Vi kunne ogſaa omtale en anden Klaffe, hvis Nand og Følelſer, i det de annamme Evangeliet, ere Alt, ſom kunde ønskes. De omvende ſig fra deres Synder, erholde Forladelſe for dem og nyde Forjættelſens Nand. For en Stund er deres Vandel roſværdig; men de have forhen været henſaldne til Laſter og Svagheder, og de ſamme Indflydelſer, ſom vare vante til at beherſke dem, banke paa Hjærtets Porte og forlange Afgang. Deres Synder ere dem forladne, men Følgerne ere ikke aldeles overvundne; de forrige laſtefulde og daarlige Vaner begynde

atter at gjøre deres Magt gjældende, Rjødets Svagheder, den Ondes Tilloftelser, deres forrige Benner's Dvertalelser og mange andre Indflydelser komme inod den nyfødtte Hellige med en Kampes Styrke. Han søger maaske at indgaa et Slags Forlig, at kun give efter for det i mindre Grad. Striden er haard, Sejren helder snart til den ene, snart til den anden Side. Om han anstrænger al sin Kraft og søger Herren om Hjælp, vil han sejre; om han ikke opfylder disse Betingelser, vil han lide Nederlag. Striden ender sjældent med et Slag. Kampen er maaske livsvarig, men hver Sejr, han vinder, giver Forsikring om Sejr i den næste og gjør ham stærkere for Striden, medens hvert Nederlag svækker ham og formindsker hans Udsigt til en endelig Sejr. Af Alle, som Evangeliet's Bod har samlet, er der kun Jaa, som ikke have haft mer eller mindre Erfaring i denne Slags Kamp, og Udsalbet deraf har været lige saa forskjelligt, som der er forskjellige Slags indsamlet.

Imidlertid ser Verden paa de Hellige og ofte paa en uvis Maade tilskriver Individers Fejl og Ufuldkommenhed til Mangler og Ufuldkommenheder i Evangeliet. De Sidste Dages Helliges Religion badles, fordi nogle af dens Tilhængere af forskjellige Aarsager, hvoraf vi have søgt at belyse nogle, forsømme at efterleve dens Principer. Dette er uretfærdigt. Der er kun et Princip, hvorved et System eller en Kirke kan paa en konsekvent Maade forðømmes paa Grund af Medlemmernes onde Handlinger, nemlig om det kan bevise, at disse flette Handlinger ere naturlige og nødvendige Følger af de Principer, som læres i Systemet eller Kirken, hvorom der er Tale; da er Forðømmelsen retfærdig. Kristi Kirke i forrige Dage havde nogle uærdige Medlemmer. Det var den samme Evangeliet's Bod, som samlede Peter, Jakob og Johannes og Judas Iskariotes, Annaia og Saphira. Det er den samme Evangeliet's Bod, som i vore Dage har samlet nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som nogeninde levede, og andre, som i enhver Henseende have været det Modsatte.

Naar Evangeliet's Principer efterleves, er Resultatet et rent og helligt Liv. Enhver Afvigelse, som en Sidste Dages Hellig gjør fra Renheds og Retfærdigheds strængeste Principer, er netop i samme Grad en Afvigelse fra hans Religion. Det har ikke Noget at sige, hvad Stilling han indtager, ejheller hvor stor Trofasthed han har lagt for Dagen forhen; om hans Liv og Levnet skal fuldkomment antages, maa det være i fuldkommen Harmoni med Retfærdighed og Sandhed. Vi have undertiden hørt den Jde udtrykt, at en Person ved sin daarlige Opførsel har vanæret Sandhedens Sag. Dette er umuligt. Et Menneſte kan bestemme sig selv ved sine flette Handlinger, tillige kunne de, som understøtte ham i hans Uret, blive vanærede, og endvidere kunne de, som forsømme at modstaa Uretfærdighed og tage Overtræderen under Behandling, naar dette er deres Pligt, saa Del i saadan Vanære; men længere kan det ikke gaa. Sandheden kan ikke bestømmes af Bildefarelse, ejheller Retfærdighed af Ugudelighed.

Saaledes se vi, at medens Evangeliet's Bod samler alle Slags, er det ikke ansvarligt for deres Ufuldkommenheder, som bekjende sig at tro paa det, men hvis Handlinger komme i Modstrid med dets Principer.

(Mill. Star.)

Afslutning. De følgende Brevbre, som med Nidfjærhed have udført deres Mission til disse Lande, løses med Tilladelse til at rejse hjem med Selskabet, som afgaar herfra den 20de August: L. Larsen af Kjøbenhavns Konference, N. C. Mortensen af Aarhus Konference, M. Monson af Skaanes Konference, A. J. Anderson af Østeborgs Konference og Nils Hansen af Kristiania Konference. Den Sidstnævnte blev paa Grund af sin Religion landsforvist fra Danmark i Begyndelsen af Juni d. A. og har siden den Tid arbejdet i Norge. Da han er en ældre Mand, og hans Helbred mindre god, anse vi det bedst, at han vender tilbage til sit Hjem. Han bestikkes til at føre vore norske Emigranter fra Kristiania til Liverpool.

Bestikelse. Edward Hanson, som i otte Maaneder har arbejdet i Stockholms Konference, bestikkes til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Anthony S. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Emigrationen. Det fjerde Emigrationselskab afrejser herfra den 15de Oktober.

Notits. Nogle faa Eksemplarer af Ungdommens Raadgiver Nr. 1 af 4de Aargang pusses paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Uddrag af Korrespondance.

Vi gjøre følgende Uddrag af et Brev fra Præs. P. J. Christiansen, dateret Kristiania den 27de Juli 1885:

„Om Aftenen den 24de havde vi her i Kristiania en Glædens Tid, i det vi her i det fjerne Nordenland tog os den Frihed at højtideligholde Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen. Den smukke rummelige Sal, som vi ere velsignede med her, (og, skal jeg sige, føle os lidt stolte over) var næsten fyldt med de Hellige, hvoriblandt ogsaa nogle Fremmede, der alle lyttede med største Opmærksomhed til Broder C. Andersen og Deres ringe Broders Vidnesbyrd. Vi fremlagde i vor Ufuldkommenhed en Del af denne Kirkes Historie, og hvad det havde kostet at grundlægge den, nemlig stor Udholdenhed,

Gjendomme og Manges Liv. Vore Vidnesbyrd rørte Hjærtets sømme Strænge hos mange af de Tilstedeværende, og vi maa med dem indrømme, at kun en guddommelig Overbevisning kunde give disse vore Spødkende Mod til at udholde de Lidelser, de for deres Troes Skyld have maattet gennemgaa.

Efter Forsamlingen havde vi et lille Festsmaalid. Vore gode Spødkende havde nemlig efter Indbydelse taget en lille „Smørgaas“ med, og fra et midt i Salen anrettet Bord gød vi (som én Familie) en vederkvægende Forfriskning af Jordens Goder. Kl. 12½ gød vi hinanden „God Nat“, følede at vi havde haft en glædelig Dag og Aften med hverandre, som længe vil erindres af os.

Med saa Ord vil jeg tilføje, at jeg

spøler mig meget vel tilfreds iblandt mine norske Spøbskender; thi omeudstjænt jeg kom her som Fremmed for at indtage denne ansvarsfulde Plads, tror jeg dog, at jeg saa vidt har vundet de Helliges Kjærlighed, hvorfor jeg er meget taknemmelig til Herren, og min Stræben skal i Fremtiden være at arbejde og leve saaledes, at jeg steds kan gjøre mig værdig til den.

Jeg finder mange Hellige her, som have staaet trofaste i Kirken for circa 30 Aar. Det rører mine Tølelser at høre dem ytre deres Ønsker om at kunne saa Lejlighed til at drage ud fra disse trange Steder og komme hjem til Zion, for der at modtage større Velsignelser; før de gaa al Kjøbets Gang og træde gennem Dødens Port. Om jeg havde Magt som Agt, da vilde jeg gjøre en god Gjerning ved at række dem en hjælpsom Haand.

Ældste J. Hansen beretter i et Brev dateret Provo, Utah den 14de Juli 1885:

Efter som jeg skrev Dem til fra Ny York om vor Rejse saa langt, vil jeg fortsætte min Beskrivelse fra det Sted, indtil vi naaede vort Rejses Maal, Utah. Vi kjørte ad Pennsylvania, Pittsburg og Fort Wayne Jernbanen og ankom i

Chicago lykkelig og vel den 4de Juli. Her stiftede vi Bogue for Council Bluffs, hvor vi ankom næste Morgen Kl. 5. Her blev vort Tøj igjen mærket for Dgden og Salt Lake City, og vi ankom til sidstnævnte Sted den 7de om Aftenen Kl. 10. De, som ikke havde noget Sted at gaa, fik Tilladelse at forblive i Vognene til næste Dag. Vort Tøj blev da mærket for de forskjellige Bestemmelsersteder, og om Morgen den 9de rejste vi hver til sit. Jeg fandt Alt vel i mit Hjem og er glad ved atter at være samlet med min Familie og Venner, og ved at finde dem i Besiddelse af Guds Aand og ved god Helbred. Alt er nu stille og roligt her i Provo i enhver Henseende. Vi have Udsigter til en meget rig Høst, men al Forretning er næsten stille. Jeg formoder, De har modtaget Deseret News og læst det, vi lod indrykke deri med Hensyn til Biletter, erholdte af Petersen i Salt Lake City. De gjorde os megen Ulejlighed, og om jeg skulde gjøre den samme Tour igjen, vilde jeg paa ingen Maade have noget med dem at gjøre. Vi havde omtrent 16 af dem, og de vare os til mere Ulejlighed end et Hundrede af de andre.

Vi takke Herren for hans Varetægt over os alle tillands og tilbands og ønske at hans Velsignelser maatte fremdeles være os alle tilbedste.

Et helttemodigt og rørende Forsvar.

Deseret News, dateret den 2den Juli 1885, publicerede under ovenstaaende Overstrift følgende skrevne Angivelse under Ed, oplæst af Biskop F. A. Brown af Dgden for 1ste Distriktsret den 30te Juni, paa hvilken Dag Biskoppen var

stævnet for Retten under Edmunds-loven.

Med Rettens Tilladelse:

Nagtet jeg har dygtige Prokuratorer til at tale min Sag, er jeg glad ved

at have denne Lejlighed til selv at tale nogle faa Ord til mit Forsvar. Jeg nedstammer fra den gamle puritanste Slægt i Ny-England-Staterne — det for sin tidligere Gudsfrugt og gode Opførsel berømte Land. Mine Forfædre kæmpede tappert og blødt i den amerikanske Revolutions minderværdige Kamp, der tilvejebragte vor nationale Uafhængighed og gav den kostelige Stat, Religionsfrihed, til deres Efterkommere. Mine Forældre emigrerede fra Connecticut til den vestlige Del af Ny-York Staten i dens Bebyggelses tidligere Dage og under megen Modgang og næsten uovervindelige Prøvelser opdragede en Familie paa ti Børn, hvoriblandt jeg var det syvende. Fra min tidligste Barndom lærte jeg at elske mit Fødeland og dets herlige Regjeringsform og Institutioner, samt at ære og nøjagtig adlyde dets Love, hvilket jeg har gjort fra den Dag til nu. Medens jeg var borte fra mit kjære Hjem og elskte Fødeland, vandrende blandt Fremmede i andre Lande, kunde jeg med Stoltthed se paa mit Fødelands Flag — naar det saa stjønt vajede i Vinden, indbydende de Undertrykte og Ring-agtede af alle Nationer til de Fries Land og de Braves Hjem — og kalde det mit eget.

Jeg blev af mine Forældre og i Søndagsskolen lært at have Uerbødhed for den hellige Skrift og anse den som Guds Ord samt være dets Forfattere efterrettelige. Mine Forældre hørte til Methodist Samfundet, og jeg blev opdraget i deres Lære og opfostrer i deres Tro, indtil jeg var 21 Aar gammel, og da hørte jeg for første Gang Jesu Kristi Evangeliums Fylde, saaledes som det blev aabenbaret ved Profeten Joseph Smith.

Jeg var da gammel nok til at tænke og handle for mig selv, og efter en om-

hyggelig Undersøgelse af Skriftens guddommelige Sandheder og de Lærdomme, Ordsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige prædikede, blev jeg overbevist om, at de vare sande, og af denne mit Hjertes oprigtige Overbevisning gik jeg den 11te Februar 1844 hen og viste Lydighed til Guds Søns Evangelium og fik derved Rundskab om dets Sandhed og Joseph Smiths guddommelige Mission, saaledes som Jesus har sagt: „Der som Noget vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Ved at antage en upopulær Religion blev jeg ilde omtalt og hadet af mine Slægtninge og dem, der før havde foregivet at være mine bedste Venner. Om Efteraaret samme Aar samledes jeg med de Hellige i Nauvoo og led med dem i deres Uddrivelse ved en umenneskelig Pøbels Magt fra det Sted. Den 5te Juni 1856 forlod jeg Council Bluffs (hvor jeg havde boet omtrent 6 Aar) og rejste til Utah, hvor jeg ankom i September s. A. Den 2den April 1857 ankomme og adløb jeg Herrens Bud om den celestiale Vgtestabsorden, som den er aabenbaret til Joseph Smith, og gjorde det i Følge min samvittighedsfulde og oprigtige Overbevisning om, at det var et helligt Princip af guddommelig Oprindelse, og at det var min Pligt at adlyde det. Jeg var overbevist om, at hvis jeg vilde regnes blandt Abrahams Børn, maatte jeg gjøre de samme Gjerninger, som Fader Abraham gjorde, og følge de værdige Eksempler, som alle Profeter og hellige Mænd i forrige Tider, der nyde den Almægtiges Velbehag, satte os, saa at jeg maatte blive agtet værdig til at nyde deres Selskab, naar jeg skulde kaldes bag Sløret.

Mere end fyrretyve Aar af mit Liv er tilbragt i Samfund med Jesu Kristi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og i al den Tid har jeg aldrig hørt en falsk Lærdom forkyndt af dem eller hørt et eneste urigtigt Raad givet af Kirkens Ledere. Et mere loyalt Folk findes ikke i disse forenede Stater eller noget andet Sted paa Jorden.

Jeg har nu kæmpet i Fattigdom i næsten tredive Aar for at forsørge mine elskede Hustruer og kjære Børn, som en kjærlig Mand og Fader burde gjøre; og jeg har fra den Tid til nu efter bedste Evne holdt ubrødelig de højtidelige Pagter og hellige Løfter, jeg gjorde med disse Hustruer, og jeg tror, jeg har gjort det til deres fuldkomne Tilfredshed.

Jeg har en lige saa god og respektabel Familie som nogen Monogamist i de forenede Stater eller i hele Verden, og jeg er stolt af den. Mine ærede ikke-mormoniske Naboer, Hr. Read, Hr. Zealand, Postmester Littlefield og Andre ere aldrig blevne vanærede af dem, og jeg tror, at de aldrig have haft Narjag til at skamme sig ved dem.

Jeg spørger Deres Velbaarenhed, hvad skal jeg gjøre? Skal jeg ustraffelig bryde de allerhelligste Forbindelser, et Menneſte kan indgaa? Skal jeg bryde Kjærligheds og Hengivenheds stærkeste Baand, der ere knyttede i det menneſtelige Hjærte mellem Mand og Hustru og mellem Forældre og Børn, for at tilfredsstille religiøs Skinhellighed eller Menneſters Fjendſkab? Skal jeg forlade mine Hustruer og Børn (der ere mig lige saa kjære som Deres Velbaarenheds, om De har nogen, eller som nogen Andens Hustru og Børn ere dem) og kaste dem bort til en kold Verdens Medlidenhed, og derved gjøre mine Hustruer til Skjøger og mine Børn uægte og faderløse? Eller skal jeg holde mine Pagter med min Familie hellige som en højmødig, hæderlig og ærlig Mand?

Jeg kender ikke Deres Velbaarenheds Tænkemaade, men hoød mig angaar, vilde jeg — hellere end at viſe mig troløs imod mine Hustruer og Børn — lade mit Hoved ſtille fra Kroppen.

Jeg er mig ikke bevidſt nogenſinde i mit Liv at have gjort Mand eller Kvinde paa Jorden Uret. Jeg er ikke vidende om at have krænket Nogens Retligheder.

Dette er første Gang i mit Liv, at jeg er bleven indkaldt for Retten for at forsvare mig imod den Beſtyldning, at have overtraadt mit Fædrelands Love. Jeg maa enten have været Lovens Embedsmænd for Kløgtig, eller ogsaa viſt underſaatlig Lydighed og ikke givet Loven noget Krav paa mig i de forløbne 63 Aar.

Evang kjendes ikke i de Sidste Dages Helliges ægteſtabelige Forhold. De have gjensidigt, af egen fri Villie og Valg indgaaet diſſe hellige Slægtskabsforbindelser ſom en væſentlig Del af deres Religion, ikke blot for at efterligne Oldtidens Profeters og Patriarkers Ekſempel, men have annammet den celeſtiale Ægteſkabsorden for Tid og Evighed, fordi Gud har aabenbaret den ved ſin Profet til os og befalet os at adlyde den. Deres Velbaarenhed kan kaſte os i Fængſel, idømme os Bøder, ja endog ſaa tage vort Liv, men det vil kun ſtille os udenfor Deres Magts Omraade og ſætte os i Beſiddelse af de koſtelige Velſignelser, Gud har lovet os fornedelſt Lydighed til hans evige Evangelium.

Dersom Kongreſſen kan ved Lov forhindre den frie Udøvelſe af vor Religion i at ægte flere Hustruer og ikke overtræde de forenede Staters Konſtitution, ſaa kan den ogsaa forhindre den frie Udøvelſe af vor Religion i at lade os døbe til vore Synders Forladelſe, betale vor Tiende, ſamle os til Zion eller efterkomme en hvilken ſom helſt

anden af Jesu Kristi Evangeliums Ord: nantfer eller Paabud. Vor Tro er en levende Tro, for den leder til Gjerninger, og derfor vise vi vor Tro i vore Gjerninger. Naar den ophører at fremspore Gjerninger, bliver den en død Tro; thi Apostelen Jakob erklærer, at dersom Troen ikke har Gjerninger, er den død i sig selv. Kongressen kunde lige saa godt bestemme, hvor mange Børn vore Hustruer maa føde. Om det amerikanse Folk tager Anstød af mit Levnet, i det jeg adlyder, hvad min Samvittighed byder mig at være min Pligt til min Gud, og det fordrer, at min Frihed fratages mig, saa er den til deres Tjeneste. Domstolenes Kjendelser, Kongressens Forordninger og Tyranners Edikter have ikke noget afstrækkende for mig, naar de komme i Strid med min Pligt til min Gud. Jeg haaber, at vor Regjering og dens Embedsmænd ville vise sig lige saa nidkjære for Edmundslovens Gaandhævelse i at straffe Monogamister, som føre Samliv med mere end en Kvinde og ere Narfag til, at disse føre et nedværdigende og Stammens Levnet, som de ere for at søge Polygamister, der opholde og ære deres Hustruer og opdrage og uddanne deres Børn; Regjeringen vil da vise for Verden, at den administrerer Lovene upartisk. Dersom det amerikanse Folks Samvittighed fordrer det, underkaster jeg mig en ukonstitutionel Lov, som det staar i Deres Velbaarenheds Magt at ekskverere. Jeg er i Deres Gaand, og om Deres Velbaarenhed mener, at det vil tjene til mit Fædrelands Lær eller paa nogen Maade gavne Menneskeheten at idømme mig Straf og Bøder, fordi jeg har gjort det, som jeg ved er min Pligt til min Gud, saa indeslut mig i Fængsel. Hverken Fængsler eller Død kunne udslette Kund-

skaben, Gud har givet mig om hans store Sidste Dages Værk.

Her staar jeg, ustyldig i nogen kjendt Forbrydelse. Min Samvittighed er ustabt for Gud og alle Mennesker. Jeg er ikke styldig i at overtræde nogen af Guds eller Landets konstitutionelle Love.

Medens De nyder Frihed og Ustraffelighed under en fri Regjering, og medens Spillere, Høertarle og Stjøger kunne søle sig i Synd og Fordærvelse uden Frygt for Sagsøgelse eller for at blive berøvede deres Frihed, saa tænk paa mig og mine Brødre, som De nu bliver Redskabet til at berøve denne himmelske Stat, endog vi ere ustyldige i enhver Forbrydelse.

Medens De og Deres Paarørende nyde Alt, som er dem nært og kjær her paa Jorden, tilligemed alle Livets Bekvemmeligheder og Lüks, behag at erindre de ustyldige Kvinder og Børn, som De forvolder saa megen Lidelse ved at fratage dem deres eneste Støtte.

Jeg har taget den Beslutning, at medens Bandet flyder, Græsset grov eller en Draabe Blod ruller i mine Arer, og jeg tillades at drage Livsens Ande, vil jeg foretrække at adlyde min Guds højeste Love fremfor Menneskenes foranderlige og ufuldkomne Love, og jeg kan udbryde i Patrick Henrys, den amerikanse Talers, smukke Ord: „Giv mig Frihed eller giv mig Død!“

Til Slutning ønsker jeg at sige til Dem, Hr. Dommer, i det De er en Fremmed blandt os og ikke kjendt med vore Lærdomme og Skikke, at vi ære og respektere Dem i deres Stilling som vor store Regjerings Repræsentant. Jeg huser ingen onde Følelser hverken mod Dem eller min Anklager. Jeg vil derfor sige til Deres Velbaarenhed: fjærend De sælber Dom over mig, overvej nøje

alle Omstændigheder forbundne med min Sag. Jeg er almindelig kjendt i Ogden By, og det har jeg været i de sidste otte og tyve Aar, og jeg udfordrer enhver Mand, Kvinde eller Barn at retfærdeligen bestylde mig for at have forurettet dem.

Ingen har nogensinde hørt mig tage Guds Navn forsængeligt. Ingen har nogensinde set mig beruset. Ingen har nogensinde set mig søge ind i beryggede Huse eller Spillehuler. Jeg har levet et dadelst Liv og givet min Familie og hele Verden et kristeligt Eksempel, og Ingen kan retfærdeligen bestylde mig for at have overtraadt mit Fædrelands Love eller at have begaaet nogen Forbrydelse, medmindre det er en Forbrydelse at elske mine Hustruer og Børn. Om jeg har annammet en Bildfarelse i min Religion, kom til mig i Evangeliets Aand og udpeg den; tag Guds Ord, som De bekjender Dem at tro paa, og bevis mig, at nogen Del af min Religion er falsk, og da vil jeg give Afkald paa den, og om De vil fremstille for mig Noget, som er bedre, vil jeg med Glæde antage det.

Jeg ved, at de Lærdomme, som de Sidste Dages Hellige forkynde, ere Guds

Søns rene Evangelium. For denne Kundskab er jeg ikke afhængig af Joseph Smiths, Brigham Youngs, John Taylors eller nogen anden Mands Vidnesbyrd. Formedelt Jesu Kristi Aabenbaring til mig har jeg selv erholdt denne Kundskab.

Med det Maal, som De maaler til Andre, skal De tilmaales igjen. Jeg forventer at staa for Guds Domstol her oventil og aflægge Regnskab for Gjerningerne gjorde i Rjødets, og om jeg ikke kan erholde min Ret af jordiske Dommere, frygter jeg ikke for, at jeg jo skal modtage en retfærdig Dom af Gud i Himmelen, og jeg kan vente. Mit Ønske er til Gud, at ikke alene De, Hr. Dommer, men Alle, som tage Del i at forfølge Guds Hellige, og Alle, som i Dag høre min Røst, vare næsten, ja, helt og holdent, som jeg er, med Undtagelse af mine Lænker.

Maa Gud være Dem naadig og Alle, som tage Del i dette vanhellige Korstog imod et ærligt, dydigt, stræbsomt og gudhengivent Folk. Dette er Alt, jeg ønsker at sige for nærværende. Jeg takker Dem for deres Venlighed og Taalmodighed.

J. W. Brown.

Utah Nyheder.

Den 4de Juli, som er den amerikanske Uafhængigheds Aarsdag, vajede Stjernebanneret paa halv Stang paa flere af de offentlige og private Bygninger i Salt Lake City. Folket tilkjendegav derved deres Sorg over, at mange af Territoriets agtede Borgere ere blevne berøvede sine Rettigheder, uden at de paa loformelig Maade ere blevne beviste styldige i nogen som helst Forbrydelse, og over, at den Frihed, som deres Fædre kæmpede for, er bleven deres Sønner frarøvet. Dette bragte Antimormonerens Blod i Røg, og de søgte at give denne i og for sig berettigede Handling Udseende af Haan imod Flaget, og man sendte endogfaa Bud til Kommandanten i Fort Douglass om at tvinge Folket til at hejse Flaget til Toppen. Denne viste sig dog for hæderlig til at gjøre denne styldige Hand-

ling til et Paaftud for et Brud med Mormonerne. Hvor urimelig denne Paaftand, at der i denne Handling laa en Fornærmelse imod Flaget, er, kan ses deraf, at da Præsident Garfield den 2den Juli 1881 blev stød af Snigmorderen Guiteau, viste Folket sin Sorg derover ved at hejse Flaget paa halv Stang, og paa mange Steder hang det i denne Stilling den paafølgende 4de Juli. Der var Ingen, der tænkte paa, at dette var en Fornærmelse imod Flaget, men kun, at det udtrykte deres Sorg, som hejsede det. Om Folket i Salt Lake City sølte til paa denne Maade at udtrykke sin Sorg over virkelige lidte Forurettelser, havde de fuldkommen Ret til at gjøre det. Om en Nation har Ret til paa denne Maade at vise Sorg over en enkelt Mand's Død, har et Samfund samme Ret til at vise sin Sorg over deres Rettighedens Krænkelse. De havde ikke til Hensigt at haane Flaget, thi som et Emblem paa den menneskelige Frihed elstes og æres det i Utah lige saa højt, ja højere, end paa noget andet Sted i de forenede Stater. Salt Lake Tribune, hvis Redaktion har gjort det til en Livs Opgave at bagtale og ærefjænde de Sidste Dages Hellige, har meget at sige om denne Sag og mener, at det vilde være en god Ting, om uogle Tusinde af de konspiderede Soldater vilde komme til Salt Lake City den 24de Juli, Marsdagen for Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen. Bladet siger: „Det vilde maaſte ſaa det Udfald, at Mormonspørgsmaalet blev hurtigt løst.“ Naturligvis er Meningen med dette, at disse blodtørstige Uhyrer haabede, at det vilde komme til et Sammenstød mellem Soldaterne og de Hellige. De konspiderede Soldater vilde netop være den rette Slags til at lære Mormonerne Loyalitet og hævne en indbildt Forhaanelse af det Flag, som de selv i over fire Aar beſtyd og gjorde alt muligt for at nedværdige og træde i Støvet! Det viser, hvor inkonsekvent Antimormonerne ere i Alt, hvad de sige og gjøre imod de Hellige, og hvor hadefulde de ere mod et uſtyldigt Folk. De vilde ſaa gjerne lave et Bjærg af en Myretue.

— Charles Krane fra Kanosh i Millard County, Utah, foreviste — siges der — i Torsdags i Salt Lake City 67 Bund Uld, som han havde klippet af et fransk Merino=Faar. Man antager, at det er den rigeste Udsklipning af noget Faar i Utah Territoriums Historie.

— Det er fornemmelig paa Strækningen mellem Raysville og Ogden samt paa Højlandet vest for Salt Lake City, at man med Held dyrker Jorden uden at have Vand til at overrisle Markerne med. Dette Aar har været særdeles godt for denne Slags Landbrug. Den hyppige Regn har nemlig befordret Sædens Vækst, og som en naturlig Følge vil der avles bedre i Aar end nogensinde tidligere.

Indhold.

Præsident F. D. Richards Rejse til	Bestikkelse.	346.
Pueblo, Independence, Car-	Emigrationen.	346.
thage, Nauvoo, Richmond og	Notis	346.
andre Steder.	Korrespondance.	346.
Redaktionsbemærkninger:	Et heltemodigt og rørende Forſvar	347.
Evangeliets Vob ſaniler alle Slags	Utah Nyheder.	351.
Afsløsning.		346.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.